

REFLEXIONS SOBRE LES *CONFESSIONS* DE SANT AGUSTÍ. SANT AGUSTÍ, PARADIGMA DE PASTOR LLIURAT PER COMPLET A DÉU I ALS GERMANS

Joan Bestard Comas

Sant Agustí sempre m'ha fascinat. És l'home del cor, enamorat de Jesucrist, la veritat vivent. La seva intel·ligència preclara i el seu cor gran, obert a l'amor de Déu i del proïsme, es reflecteixen en les seves obres, especialment a les *Confessions*, un llibre que he rellegit fa poc amb fruïció i profit.

Sant Agustí fou un cristià compromès i un pastor sol·lícit. En aquest any sacerdotal és un bon exemple per a tots nosaltres.

Em serveix de la traducció de l'obra agustiniana del gran llatinista santamarier Miquel Dolç i Dolç (Agustí d'Hipona. *Confessions*. Col. Clàssics del cristianisme 9. Facultat de Teologia de Catalunya - Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona, 1989).

1. La conversió de Sant Agustí

En paraules poètiques, d'una força inusitada, descriu Sant Agustí la pròpia conversió a Déu. És un text bell, concís i entranyable. És una pregària d'admiració i adoració. Diu així:

“Tard us vaig estimar, oh bellesa tan antiga i tan nova, tard us vaig estimar! I vet aquí que vós éreu dins de mi, i jo era fora de mi mateix, i jo us cercava al defora i em llançava, deforme com era, cap aqueixa bellesa de

les vostres criatures. Vós éreu amb mi, però jo no era amb vós. Em retenien lluny de vós precisament aquelles coses que, si no fossin en vós, no serien. Em cridàreu i clamàreu, i vencéreu la meva sordesa; fulguràreu, resplendíreu, i foragitàreu la meva ceguetat; flairàreu i vaig aspirar el vostre perfum, i sospiro per vós; vaig tastar-vos, i tinc fam i set de vós, em tocàreu i vaig cremar de desig per la vostra pau.”

Quan ens trobam lluny de Déu, podem afirmar com Agustí: “Vós éreu dins de mi, i jo era fora de mi mateix.” La conversió és un do, una gràcia, no una iniciativa nostra de caràcter voluntarista. Qui acaba amb la nostra sordesa i la nostra ceguesa és Déu mateix.

2. Oh Déu, que en l’oració sapiguem escoltar allò que ens digueu

“Tots us consulten sobre allò que volen, però no pas sempre els responeu allò que volen. El vostre servent més apassionat és aquell qui no es preocupa tant de sentir de vós el que ell mateix voldria com, més aviat, de voler el que ha sentit de vós” (Sant Agustí).

Quantes vegades ens acostam a la pregària per sentir el que nosaltres volem i no per sentir allò que de bon de veres Déu ens vol revelar!

Quantes vegades en la pregària cercam la nostra resposta, no la resposta de Déu, que és l’única que salva de ver!

L’oració no és un lloc per a tranquil·litzar-nos, sinó per a deixar-nos interpel·lar.

En la pau de l’ànima no ha de ressonar la nostra veu, sinó la veu d’aquell (Déu) que és l’únic que pot il·luminar-nos i transformar-nos.

3. Una breu i profunda pregària d’humilitat

Sant Agustí a les *Confessions* formula aquesta breu i profunda pregària d’humilitat: “Vós sou el metge, jo sóc el malalt; vós sou misericordiós, jo sóc miseriós.”

L’adjectiu “misericordiós” és un dels més bells i profunds del vocabulari de la nostra religió cristiana. “Misericordiós” significa saber col·locar el cor prop de la misèria per compatir-se’n, tenir un cor tendre envers la misèria a fi de posar-hi remei.

La paraula “misericòrdia” és composta de dos mots: misèria i cor. Vol dir: tenir un cor obert i generós per a la misèria de l’altre.

La misèria és nostra. El cor per a posar-hi remei és de Déu. Déu veu la nostra misèria i ens brinda el seu amor sense mida.

4. La nostra meta és Déu

En el llibre primer de les *Confessions* de Sant Agustí, trobam la famosíssima exclamació: “Ens vau fer per a vós i és inquiet el nostre cor fins que reposi en vós.”

El nostre inici és en Déu i la nostra meta definitiva és Ell.

La nostra existència és un projecte que s’inicia gràcies a Déu i en Déu i que un dia acabarà en Ell.

Entendre això significa donar un sentit profund al nostre ser i actuar.

Sense Déu, som com éssers perduts en l’univers, que desconeixen el seu inici, ignoren el seu camí i no tenen meta.

Sense Déu, l’ésser humà no és res i va errant per la vida sense rumb ni destí, privat de la felicitat autèntica.

Déu és el principi i la fi de la nostra existència. I la nostra vida no es més que el tram entre aquests dos punts bàsics, que hem d’aprofitar al màxim per a lloar-lo, donar-li gràcies i servir-lo en els germans més necessitats.

5. Déu presideix el santuari de la meva interioritat

Sant Agustí diu a les *Confessions*: “Vós éreu més interior en mi que el meu fons més íntim.”

Es aquesta una expressió bellíssima, plena de força poètica i de profunda espiritualitat.

En el més fons del nostre santuari interior hi és Ell. Ell presideix la nostra més íntima interioritat i és “més alt que el cim més alt de mi”.

Déu no està prop de nosaltres, sinó en el més profund del nostre ésser i podem establir-hi un diàleg tendre d’amistat.

Entre Criador i criatura hi ha un abisme, però el Déu que ens ha creat per amor vol establir amb la criatura una relació d’amistat.

La nostra filiació divina, donada a través de Jesucrist, és la més gran de les veritats de la nostra religió i, alhora, constitueix el fonament més sòlid de la fraternitat humana.

6. La pregària d’una mare

Sant Agustí diu de sa mare (Santa Mònica) a les *Confessions*: “Plorava per mi més que no ploren les mares per un cos inanimat. I és que ella em veia mort, per la fe i l’esperit que tenia de vós, i l’exaudíreu, Senyor. L’exaudíreu i no menystinguéreu les seves llàgrimes que, a raig fet escapades dels ulls, regaven la terra onsevulga que pregués... I entraven al vostre conspecte les seves pregàries, mentre que vós em deixàveu encara rebolcar-me i confondre’m en aquella calitja.”

Mònica recordava a Agustí unes paraules que li va dir un bisbe en parlar-li d'ell: "No és possible que el fill d'aquestes llàgrimes es perdi!"

Quantes conversions han aconseguit al llarg de la història les llàgrimes de les mares fetes pregària!

Déu no deixarà d'escoltar mai la súplica sincera d'una mare que demana la conversió d'un fill o una filla.

7. La bellesa i la profunditat literàries de Sant Agustí

Sant Agustí a les *Confessions* descriu amb força inusitada el dolor per la mort d'un amic amb aquestes paraules: "Tot allò que no fos el que ell havia estat m'era insuportable i enutjós, llevat dels gemecs i dels plors... Jo romania, per a mi mateix, com un lloc de dissort, on no podia estar-me ni allunyar-me'n."

La bellesa literària d'aquesta descripció agustiniana col·loca les *Confessions* en un lloc preeminent de la literatura universal.

Agustí, com un dels grans clàssics del saber humà, és capaç d'expressar amb poques i precises paraules un gran sentiment humà.

Poder dir molt amb poc és un art extraordinari que saben conrear els grans clàssics de la literatura universal.

La concisió i la brevetat en la fondària del pensament és sinònim de perfecció literària. I Sant Agustí hi arriba.

8. Déu, el consol dels qui han perdut un ésser estimat

Sant Agustí, referint-se a ell mateix, quan ha perdut un amic íntim amb una mort inesperada, exclama: "El qui no perd cap ésser estimat és aquell qui els estima tots en aquell qui hom no pot perdre. I qui és aquest sinó el nostre Déu, Déu que va fer el cel i la terra, i els omple, perquè és omplint-los que els va fer?"

En Déu descansen els difunts i Ell és el consol d'aquells que en ploren la mort.

Els qui hem perdut un ésser estimat posam la nostra esperança en el Déu de la vida, en el Déu que no es perd, que resta ferm en el seu signi d'amor.

Déu és el principi i la fi de la nostra existència. En Ell trobam el sentit de viure i de morir.

9. La vanitat ensordeix i encega

Sant Agustí, a les *Confessions*, parlant de la vanitat humana i de la centralitat de Déu escriu: "No siguis vana, ànima meva, i no et deixis eixordar l'orella del teu esperit pel tumult de la teva vanitat... El Verb mateix et crida que

tornis i allí és el lloc de repòs impertorbable... Força millor que tot és Aquell qui ho creà tot, i és el nostre Déu, i Ell no passa, perquè res no el succeeix”.

Convertir-se és “tornar a Ell”. Deixar de banda els nostres ídols i centrar l’existència no en les nostres vanitats, sinó en Ell, que és la font de la vida.

La vanitat ensordeix i encega. Només Déu pot omplir el nostre cor i oferir-li sentit i felicitat.

10. La centralitat de Déu

Sant Agustí escriu a les *Confessions*: “Emmena’t amb tu cap a Ell les ànimes que puguis, dient-los: ‘Estimem-lo; és ell mateix qui ho ha fet tot, i no és pas lluny.’ Perquè no les va fer [les coses] i se n’anà, ans vingudes d’Ell són en Ell. Vet aquí on és, allí on se sent el gust de la veritat. És al fons del cor, però el cor s’ha allunyat d’Ell.”

És un bell text sobre la centralitat de Déu.

Ell és en el més profund del nostre cor, encara que el nostre cor de vegades se’n separi.

A Ell i només a Ell hem d’estimar. Ell ha de constituir el centre de la nostra existència. Sense, la nostra vida va a la deriva. Fora d’Ell, la nostra vanitat ho domina tot i ens perdem en el que és superficial. Solament “on és”, és “allí on se sent el gust de la veritat”.

11. Les profunditats de l’èsser humà

Sant Agustí, gran coneixedor de l’ànima humana, amb una frase lapidària afirma: “Gran abisme és l’home mateix, els cabells del qual vós, Senyor, teniu fins i tot comptats, i cap d’ells no es perd per vós, i, tanmateix, els seus cabells són més fàcils de comptar que les seves passions i els moviments del seu cor.”

Descriure l’èsser humà com un abisme insondable és d’un realisme extraordinari i d’una gran força psicològica.

Potser no hi ha un mot més encertat per a descriure l’home que el d’“abisme”. No hi ha un avenc més fons que el de l’èsser humà amb els afectes més complexos i els moviments del seu cor.

L’“abisme” expressa complexitat, profunditat i misteri. I l’únic que hi pot penetrar és Déu amb la seva llum i la seva gràcia.

12. Podem abandonar Déu perquè som lliures

Sant Agustí, a les *Confessions*, afirma: “A vós ningú no us perd, sinó el qui us abandona.”

Déu no ens deixa mai “tirats” en el camí de la vida. A Déu, només el podem si l’abandonam. El seu disseny sobre nosaltres és d’acollida i de salvació. I aquest disseny roman inalterable.

Podem perdre Déu perquè som lliures. I l’abandonament és nostre, no és seu.

El misteri de la llibertat humana és insondable: podem fugir de Déu i abandonar-lo.

Però encara que nosaltres li siguem infeas, Ell ens serà sempre feel. La seva misericòrdia és més forta que la nostra misèria, o dit d’una altra manera, el seu cor batega devora la nostra misèria i ens salva.

La seva bondat és infinita. I la nostra misèria per a abandonar-lo, lliure.

13. “Ca nostra és l’eternitat”

Sant Agustí, parlant de la mort a les *Confessions*, afirma: “En la nostra absència, no s’esfondra pas aquesta nostra casa, que és la vostra eternitat.”

És aquesta una bellíssima expressió agustiniana d’esperança en el més enllà: “Aquesta nostra casa, que és la vostra eternitat.”

L’eterna bondat de Déu és el fonament ferm de la nostra esperança.

L’esperança cristiana no es basa en els nostres mèrits i esforços, sinó que es fonamenta en la bondat eterna de Déu i en la resurrecció de Jesucrist.

En Vós, Déu etern i misericordiós, hem posat la nostra esperança.

La meta del nostre camí és en Vós. No som rodamons, sinó pelegrins que avançam vers la vostra eternitat, conscients que en Vós trobarem la llum i la felicitat.

14. Déu és present també en aquells que en fugen

Sant Agustí, a les *Confessions*, manifesta: “Sou l’únic a ésser present fins i tot a aquells qui s’allunyen de vós”.

Es una frase plena de tendresa, i per a ells demana la conversió de cor amb aquestes sentides paraules: “Que facin, doncs, mitja volta i us cerquin, perquè, si ells abandonaren llur creador, no per això vós heu abandonat la vostra criatura. Que es girin a dretcient i us cerquin, i vet aquí que sou allí, en llur cor, en el cor dels qui us confessen i es llancen als vostres peus i ploren a la vostra falda, després de llurs camins difícils. I vós amatent eixugueu llurs llàgrimes, i ploren més i frueixen en llurs plors, perquè vós, Senyor, no pas un home qualsevol, de carn i de sang, sinó vós, Senyor, que els creàreu, ara els recreeu i consoleu.”

Déu és present en tots els cors humans i en cerca pacientment la conversió, és a dir, el retorn a Ell.

15. La conversió exigeix humilitat

“Solament us acosteu als contrits de cor, i no sou accessible als superbiosos, fins i tot si ells amb llur curiosa perícia compten els estels [...] i mesuren els espais sideris i exploren les rutes dels astres” (Sant Agustí).

La conversió sincera a Déu exigeix humilitat. Els superbs de cor altiu no podran mai assolir-lo ni descobrir-lo. El seu camí els està vedat. En canvi, els humils de cor contrit en descobriaran el rostre i Ell els salvarà.

Només la humilitat pot conduir-nos a Déu. La supèrbia ens allunya d'Ell. La criatura davant el Creador sols té sentit de genollons. L'únic carnet que ens acredita davant Déu és el de la humilitat. No n'hi ha d'altre. Tota la resta de títols no serveix.

16. Sant Agustí, cercador de la veritat de Déu

Sant Agustí, a les *Confessions*, se'ns presenta com un gran cercador de la veritat de Déu. En una de les seves frases genials afirma: “Panteixant [...], no podia respirar l'aire transparent i pur de la vostra veritat.”

Els tretze llibres d'aquesta obra seva, amb els paràgrafs respectius, són un diàleg a cor obert amb Déu, amb el Déu de la vida, que ell cerca amb afany, malgrat totes les dificultats.

Els grans cercadors de Déu, com Sant Agustí, transmeten una força seductora extraordinària. Són persones de conviccions profundes, que no s'emullen en beneitures i vanitats, ni estan esclavitzats pels diners i el poder, sinó que fonamenten l'existència en l'“Essencialment Altre”, en el Déu bíblic de la Revelació, que és el Déu vertader.

17. El misteri de Déu

“Vós, [Déu meu], altíssim i pròxim, secretíssim i presentíssim” (Sant Agustí).

Aquests adjectius antagònics: “altíssim” i “pròxim”, “secretíssim” i “presentíssim”, expressen amb gran profunditat el misteri de Déu, un misteri que el sant Bisbe d'Hipona contemplà tota la vida.

Precisament perquè Déu és, alhora, altíssim i pròxim, secretíssim i presentíssim, és un misteri insondable i salvador que ens convé meditar assíduament i viure amb intensitat.

Contemplem d'agenollats el gran misteri de Déu i donem-li gràcies pel do de la vida i de la vocació.

A aquest Déu pròxim i presentíssim, podem dir-li Pare, perquè així ens ho ha ensenyat Jesucrist. I d'aquesta paternitat divina es deriva la fraternitat humana, que és el manament principal del seu Fill.

18. L'ideal de la comunitat cristiana

L'ideal de la comunitat cristiana, el descriu Sant Agustí a les *Confessions* amb aquestes paraules certeres: “Haviem resolt [...] que, si posseïem béns, els posaríem en comú i convertiríem tots els patrimonis en un de sol, a fi que, en virtut de la nostra sincera amistat, l'un no fos propietari d'això i l'altre d'allò, sinó que, d'aquella única fortuna formada de totes, tot seria de cadascun i tot de tots.”

És impossible, amb menys paraules, descriure l'ideal cristià de la comunió de béns.

És un ideal molt difícil de realitzar, però possible, amb l'ajuda de l'Esperit Sant i el desig ferm de seguir Jesús pobre i després, que ens deixà com a manament principal el de la fraternitat cristiana.

La genuïna fraternitat cristiana es fa realitat palpable i rellevant en la comunió de béns, on tot és de tots.

19. Déu, font de la misericòrdia

“Lloança a vós, glòria a vós, font de misericòrdies! Jo esdevenia més míser, i vós més pròxim a mi. Era ja frec a frec de mi la vostra dreta, que m'arrabassaria del fang i me'n rentaria, i jo ho ignorava” (Sant Agustí).

Sant Agustí, a les *Confessions*, invoca una vegada i una altra i de distintes maneres la misericòrdia del Senyor.

L'adjectiu que m'agrada més, atribuït a Déu, és, sens dubte, el de “misericordiós”. Déu sempre s'acosta a la nostra misèria, si l'invocam amb cor contrit.

Déu mostra el poder en la misericòrdia. El seu poder no és per a humiliar l'ésser humà, sinó per a perdonar-lo i acollir-lo. Déu és tot cor i tendresa per a la nostra misèria material i moral.

Perdó i misericòrdia són els seus grans atributs.

20. Esperança en la misericòrdia de Déu

Si havia de remarcar el sentiment més insistent i profund de Sant Agustí a les *Confessions*, diria que es aquest: l'esperança en la misericòrdia de Déu. I l'expressió més repetida: “Senyor Déu de les misericòrdies!”

La magnanimitat de Déu davant la misèria humana és la constant preferencial de les *Confessions* de Sant Agustí.

El Déu de Sant Agustí és el Déu de la misericòrdia i del perdó, és el Déu que col·loca el seu cor de Pare vora la misèria humana per aixecar-la i redimir-la.

El Déu de la misericòrdia i del perdó és el revelat per Jesús a l'Evangeli. És el que acull el fill pròdig, cerca l'ovella perduda i perdona els pecadors que s'hi acosten amb fe.

21. El retrat de Mònica fet per Agustí

A la fi del paràgraf 9 del llibre IX de les *Confessions*, Sant Agustí ens presenta aquest entranyable retrat de sa mare, Mònica:

“Era, en veritat, la serventa dels vostres servents. Qualsevol d'ells que la conegués us lloava granment, us honorava i us estimava en ella, perquè sentia en el seu cor la vostra presència, testimoniada pels fruits de la seva santa captivença. Havia estat, en efecte, la muller d'un sol marit, havia pagat als seus pares el seu deute de gratitud, havia governat piadosament la seva casa, tenia com a testimoniança les seves bones obres. Havia educat els seus fills, infantant-los de bell nou tantes vegades com els veia desviar-se de vós. De tots nosaltres, en fi, Senyor, els vostres servents, puix que la vostra bondat ens permet d'anomenar-vos així, que abans de la seva dormició en vós, rebuda la gràcia del vostre baptisme, ja vivíem la mateixa vida, es va prendre tanta cura com si hagués estat la mare de tots, i ens va servir com si cadascun de nosaltres hagués estat el seu pare.”

22. El desig de ser feliços és del tot universal

“Tots estan d'acord a voler ésser feliços, de la mateixa manera que estarien d'acord, si hom els ho demanava, a dir que volen gaudir, i aquest mateix gaudi l'anomenen felicitat. Qui vol atènyer la joia per un camí, qui per un altre, però solament un és l'objectiu al qual tots malden per arribar: gaudir. I com que es tracta d'una cosa que ningú no pot dir que no hagi experimentat, per això hom la troba en la memòria i hom la reconeix quan se sent articular el nom de felicitat” (Sant Agustí).

La felicitat és un sentiment innat en l'ésser humà. Tots els homes i dones aspiren a la felicitat, però no tots l'aconsegueixen.

La felicitat és una pau i una serenitat interiors que són difícils d'aconseguir. El desig de felicitat és universal, però la plasmació d'aquesta en el cor humà és una tasca difícil que requereix disciplina i esforç.

Tothom vol ser feliç, però no tothom hi arriba.

23. Una pregària per a morir en mans del Pare

A l'hora de la mort desitjaria pregar a Déu amb els llavis i amb el cor aquestes paraules de les *Confessions* de Sant Agustí: “La meva única esperança és la vostra tan gran misericòrdia.”

Pens que no hi ha paraules millors que aquestes per a morir en mans del Pare.

Les petites esperances mundanes a l'hora de la mort no compten, no serveixen, són banals. L'únic que vertaderament importa és l'abraçada misericordiosa del Pare, que és plenitud i goig.

A l'hora de l'alè darrer, l'única seguretat serà l'amor del Pare. I l'única felicitat, descansar devora Ell per sempre.

Estic plenament convençut que a l'hora final, Senyor Déu, l'únic aferratall segur serà la vostra misericòrdia infinita.

24. Expressions agustinianes significatives

A les *Confessions* de Sant Agustí he trobat expressions molt rellevants que poden ajudar-nos a viure amb més intensitat la nostra vida cristiana. Heus-ne ací algunes:

- “Ens vau fer per a vós [Senyor], i és inquiet el nostre cor fins que reposi en vós.”
- “Lloaran el Senyor els qui el cerquen. Els qui el cerquen, en efecte, el trobaran, i els qui el troben el lloaran.”
- “Creeu i nodriu [Senyor], perfeu i cerqueu, encara que no us manca res!”
- “[Senyor], pagueu els deutes sense deure res a ningú, perdoneu els deutes sense perdre-hi res.”
- “[Senyor], potser us mofareu de mi; però, si us tombeu cap a mi, em planyereu.”
- “A la vostra gràcia i a la vostra misericòrdia [Senyor], imputo que hàgiu dissolt com un glaç els meus pecats. A la vostra gràcia imputo igualment tot el mal que no he fet.”
- “Vaig desertar jo lluny de vós i vaig errar, Déu meu, massa foraviat del vostre sosteniment, en la meva adolescència, i vaig esdevenir per a mi una regió de fretura.”
- “Com més dejú era [oh Déu], més em repugnava.”
- “Oh Déu bo i omnipotent, que així teniu cura de cadascun de nosaltres com si tinguéssiu cura d'ell tot sol, i així de tots com de cadascun!”

- “Facin mofa, doncs, de nosaltres els forts i els poderosos, però nosaltres, els febles i els indigents, confessem-nos a vós [oh Déu].”
- “Hauríeu desdenyat les seves llàgrimes [de Mònica], amb què us demanava no pas or i argent, ni cap bé fràgil i fugisser, sinó la salvació de l'ànima del seu fill, vós, gràcies al qual era tal com era?”
- “Tot seguit, Senyor, sentia com de mica en mica manejàveu i afaçonàveu el meu cor amb la vostra mà tan suau i misericordiosa.”
- “Vós [oh Déu], heu fet molt bones totes les coses.”
- “Déu meu, feu que recordi [la meua vida] com una acció de gràcies envers vós i confessi les vostres misericòrdies a favor meu.”
- “Onsevulla un gaudi més viu és precedit d'una sofrència més viva.”
- “Que excels sou [Déu meu] en les excelsituds i que profund en les profunditats! I mai no us allunyeu de nosaltres, i tant que ens costa d'arribar fins a vós!”
- “Vós [Déu meu] tornàveu a posar-me enfront de mi mateix i aürtàveu amb els meus ulls, a fi de fer-me verificar i avorrir la meua iniquitat. Ja la coneixia, però la dissimulava, l'encobria i l'oblidava.”
- “Vós [Déu meu] sou tots els meus béns, vós, el totpoderós, que sou amb mi fins i tot abans que jo sigui amb vós.”
- “Jo, certament, Senyor..., he esdevingut per a mi una terra de dificultat i de suor excessiva.”
- “Tota la meua esperança no reposa sinó en la vostra immensa misericòrdia [Senyor]. Doneu-me el que maneu i maneu el que voleu”.
- “M'adeliten les lloances, però, més encara que les lloances, la veritat.”
- “Vós [Déu meu], no tolereu d'ésser posseït juntament amb la mentida.”
- “Doneu-m'ho [Déu meu], perquè m'he proposat aquesta [vostra] recerca i haig d'afrontar un treball feixuc fins que em vulgueu obrir.”
- “Vós il·luminareu la meua llanterna, Senyor; vós, Déu meu, il·luminareu les meves tenebres.”
- “Oh com sou excels [Senyor], i com els humils de cor són el vostre habitatacle! Car vós aixequen els qui cauen, i no cauen aquells qui tenen llur celsitud en vós!”

25. Pregàries agustinianes

Disperses pels tretze llibres de les *Confessions* de Sant Agustí podem trobar breus pregàries que ens poden ajudar en la nostra pregària comunitària i personal. Vet-ne ací algunes:

- “[Senyor Déu], que us estimi de la manera més ferma, i m’aferrí a la vostra mà amb totes les meves entranyes i em tragueu de tota temptació fins a l’últim dia.”
- “Senyor Déu meu, exaudiu-me, esguardeu-me, mireu-me, apiadeu-vos de mi i guariu-me, ara que, sota els vostres ulls, he esdevingut per a mi mateix un enigma, i jo mateix sóc la meva feblesa.”
- “Senyor, vet aquí que som el vostre petit ramat; posseïu-nos vós. Desplegueu les vostres ales, i ens hi refugiarem.”
- “[Déu meu], us obrim, doncs, el nostre cor, en confessar-vos les nostres misèries i les vostres misericòrdies damunt de nosaltres, per tal que remateu l’obra de la nostra alliberació, que començàreu, i cessem d’ésser malaguanyats en nosaltres i trobem la felicitat en vós.”
- “Vet aquí, Veritat, que veig en vós com les lloances que em fan m’haurien d’impressionar no pas pel meu interès, sinó pel del proïsme. I si sóc així, no ho sé. Menys, en aquesta matèria, em conec a mi mateix que no pas a vós. Us ho suplico, Déu meu, feu que em descobreixi jo mateix, a fi que pugui confessar als meus germans, que pregaran per mi, totes les ferides que en mi trobaré. Feu que em torni a preguntar amb més atenció.”
- “Senyor Déu meu, sigueu atent a la meva oració, i que la vostra misericòrdia escolti el meu desig, perquè el seu ardor no crema sols dins de mi, ans vol servir també la meva caritat envers els meus germans: i vós veieu en el meu cor que és així.”
- “Compregui l’ànima [Senyor], això [que] al vostre conspecte veig clar, i us prego que ho vegi més i més clar i que persisteixi fermament sota les vostres ales en aquesta revelació.”
- “Vós, Déu nostre, sigueu l’àrbitre entre les meves confessions i llurs objeccions.”
- “Us invoco, Déu meu, misericòrdia meva, que em creàreu i no us heu oblidat del qui us havia oblidat. Us invoco en la meva ànima, que vós prepareu per a rebre-us amb el deler que li inspireu.”
- “Sou vós, Déu nostre, qui il·luminareu les nostres tenebres: de vós procedeixen les nostres vestidures, i les nostres tenebres seran com el migdia.”
- “Doneu-vos a mi, Déu meu, i restituiu-vos a mi: vegeu, us estimo; si és poc, feu que us estimi més fermament. No puc mesurar, per a saber què manca al meu amor perquè sigui suficient, per a fer que la meva vida corri vers les vostres abraçades, i no se’n separi fins que sigui absorbida en el misteri de la vostra faç. Tot el que sé és que allí on no sou em sento

- malament, no sols fora de mi, sinó en mi mateix, i que tota riquesa que no sigui el meu Déu, és per a mi indigència.”
- “La meua ànima [Senyor Déu], és davant vostre com una terra sense aigua, perquè així com no es pot il·luminar per ella mateixa, tampoc per ella mateixa no es pot saciar. Així, doncs, com en vós hi ha la font de vida, talment en la vostra llum veurem la llum.”
 - “Així, Senyor, així, us ho prego, feu, com sabeu fer-ho i com distribuïu la joia i la força, feu que neixi de la terra la veritat, i que la justícia abaixi el seu esguard des del cel, i que apareguin llumeneres en el firmament. Llesquem per al famolenc el nostre pa, deixem entrar el pobre sense sostre a la nostra casa, vestim el qui va nu i no menyspreem els qui pertanyen al nostre llinatge. I, en havent nascut de la nostra terra aquests fruits, esguardeu-los, que són bons, i esclati en el temps oportú la nostra llum, i d’aquesta collita de bones obres, per modesta que sigui, enlairem-nos més, fins a les delícies de la contemplació del Verb de vida, a fi d’aparèixer en el món com a llumeneres, ben adherits al firmament de la vostra Escriptura.”
 - “És així [Senyor], que acompliu els desigs del qui us prega i beneïu els anys del just, però vós romaneu sempre el mateix, i en els vostres anys que mai no passen, prepareu el graner per als anys que passen.”
 - “Us lloen les vostres obres [Senyor], a fi que us estimem, i us estimem, a fi que us lloïn les vostres obres. Tenen llur principi i llur fi en el temps, llur sortida i llur posta, llur progrés i llur minva, llur bellesa i llur imperfecció. Tenen, doncs, consecutivament llur matí i llur vespre, ara amagats, adés visibles. Car foren creades del no-res per vós, no pas de vós.”
 - “Senyor Déu, doneu-nos la pau, puix que tot ens ho heu atorgat, la pau del descans, la pau del dissabte, la pau sense vespre. Car tot aquest bellíssim ordre de coses molt bones, un cop acomplert el seu cicle, ha de passar: es farà en aquestes coses, certament, no sols el matí, sinó també el vespre.”
 - “És a vós [Senyor] que cal demanar [la veritat], en vós que cal cercar-la, a la vostra porta que cal trucar: així, sols així hom la rebrà, així hom la trobarà, així se’ns obrirà la porta. Amén.”